Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ **ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ**

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

καθηγητὴς κάθησε πλάϊ στὸ κρεββάτι τῆς ἐγγονῆς του καὶ τὴ συμβούλεψε νὰ μὴ σηκωθῆ ἀκόμα, πρὶν ξεκουραστῆ καὶ συνέρθη ἐντελῶς.

Ἡ ἐγγονή του ὑπάκουσε.

— Ναί, εἶπε, θὰ μείνω πλαγιασμένη. Νοιώθω μιὰ τρομερὴ κούρασι σ' ὅλο τὸ σῶμα.

— Μπράβο, ἀγαπητό μου παιδί, φώναξε ὁ καθηγητής. Μεῖνε στὸ κρεββάτι σου. Ἐμεῖς δὲν θ' ἀπομακρυνθοῦμε ἐπίσης ἀπὸ τὸν πύργο σήμερα. Κι' ἂν λείψουμε καὶ λίγο, θὰ μείνῃ νὰ σοῦ κρατήσῃ συντροφιὰ ἡ μικρή σου φίλη, ἡ δεσποινὶς Ἄρκερ.

Καταλάβαμε γιατὶ ὁ καθηγητὴς μιλοῦσε ἔτσι. Δὲν ἤθελε νὰ μαντέψῃ ἡ ἐγγονή του τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. Καὶ εἶχε πραγματικὰ δίκηο. Θὰ ἦταν φρικτὸ τὸ ν' ἀντικρύσουν τὰ κορίτσια τὸ θέαμα τῆς τελειωτικῆς θανατώσεως τοῦ βρυκόλακα.

Ὁ ἥλιος ἀνέβηκε ἀρκετὰ ψηλὰ πειά.

Ἐπήραμε τὸ τσαὶ μας σιωπηλοί, χωρὶς νὰ μιλᾶμε.

— Ἡ κρίσιμη ὥρα ἔφτασε, εἶπε τέλος ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ σηκωνόμενος. Ἐμπρός, φίλοι μου. Ἂς σφίξουμε ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, ἂς κάνουμε τὸ σταυρό μας κι' ἂς ἀνέβουμε ἐπάνω. Ἡ μικρή σας κόρη θὰ μείνῃ ἐδῶ, μαζὶ μὲ τὴν ἐγγονή μου καὶ τὸν Πιστό. Κι' οἱ τρεῖς μαζὶ δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Εἶνε ἡμέρα πειὰ ἄλλωστε. Ὁ ἥλιος λάμπει κι' ὁ Θεὸς μᾶς ἐποπτεύει....

Φροντίσαμε νὰ ὁπλιστοῦμε καλά, πήραμε μαζὶ μας τὰ φυλαχτά μας καὶ τοιμαστήκαμε ν' ἀνέβουμε στὴ μεγάλη αἴθουσα, μὲ τοὺς παληοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας καὶ τὶς πανοπλίες.

Διακόπτω στὸ σημεῖο αὐτὸ τὶς σημειώσεις τοῦ Ἡμερολογίου μου, γιὰ νὰ τὶς συνεχίσω κατόπιν.

Νά, ἡ κρίσιμη στιγμὴ ἔφτασε.

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τελειώσουμε ὁριστικὰ αὐτὴ τὴ φορά.

Φίλησα τὶς δυὸ μικρὲς δεσποινίδες, χάϊδεψα τὸν Πιστὸ καὶ πῆρα στὰ χέρια μου ἕνα πιστόλι.

Ὁ καθηγητὴς μὲ τὸν Ἰωνάθαν βγῆκαν κιόλας στὸ διάδρομο.

Τρέχω νὰ τοὺς προφτάσω...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Μίνας Ἄρκερ).

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας.

Εἶμαι ἄρρωστη...

Τὰ χέρια μου τρέμουν, τὸ κεφάλι μου γυρίζει...

Ὡστόσο, πρέπει νὰ τελειώσω στὸ Ἡμερολόγιο αὐτὸ τὴ φρικτὴ ἱστορία ποὺ ἄρχισα.

Θεέ μου καὶ Κύριέ μου, πόσα πράγματα συνέβησαν μέσα σὲ λίγες ὧρες!....

Ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ εἶχε πεῖ τὸ πρωὶ γιὰ τὸ βρυκόλακα :

— Ὁ θάνατος θὰ σημάνῃ σήμερα τὸ τέλος του!....

Ναί, μπῆκε ὁ θάνατος, ὁ τρομερὸς κι' ἀμείλικτος θάνατος μέσα στὸν πύργο. Καὶ μᾶς χτύπησε σκληρά, ἄγρια....

Ἕνα πτῶμα βρίσκεται τὴ στιγμὴ αὐτὴ πρόχειρα βαλσαμωμένο καὶ σκεπασμένο μ' ἀγρυολούλουδα στὴν πλαγινὴ κάμαρα.

Ἕνα πτῶμα!....

Τὰ μάτια μου βουρκώνουν, ἡ πέννα τρεκλίζει πάνω στὸ χαρτί...

....

Θὰ κάνω κουράγιο καὶ θὰ διηγηθῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά, ὅπως ἀκριβῶς διαδραματίστηκαν.

Ἕτοιμοι καὶ πάνοπλοι τὸ πρωΐ, κλείσαμε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῶν κοριτσιῶν κι' ἀνεβήκαμε στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα τῶν πανοπλιῶν.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ ἀτέραντη αὐτὴ αἴθουσα εἶχε πολὺ πένθιμη ὄψι, μὲ τὶς σκόνες ποὺ σαβάνωναν τὰ πλούσια ἔπιπλα καὶ τὶς ἀράχνες ποὺ ἅπλωναν τὰ γκρίζα ὑφάδια τους παντοῦ.

Τὰ τζάμια τῶν παραθύρων ἦσαν χρωματιστά. Κι' εἶχε κανεὶς ἔτσι τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκεται σὲ κανένα παμπάλαιο ναό, ρημαγμένο ἀπὸ τὰ χρόνια.

Στὰ πορτραῖτα ποὺ κρεμόντουσαν στοὺς τοίχους, ἦσαν ζωγραφισμένοι πολεμισταὶ καὶ εὐγενεῖς ὅλων τῶν ἐποχῶν, πρόγονοι ξακουστοὶ τῆς οἰκογενείας Δράκουλα. Πολεμίσταὶ σιδηρόφρακτοι, εὐγενεῖς πυροσβεστόταται ντυμένοι μὲ πολυτελεῖς χτυπητὲς βελούδινες φορεσιές, πενέμορφες μυργοδέσποινες.

Ἐνῶ θαυμάζαμε ὅλη αὐτὴ τὴν ξέθωρη καὶ κονιορτοβριθῆ δόξα τῶν παληῶν, πεθαμένων ἐποχῶν, ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ, ποὺ τὸ ἄγρυπνο μάτι του ἐξέταζε προσεκτικὰ τὰ πάντα, ἔσκυψε ἔξαφνα στὸ δάπεδο, κύτταξε ἐπίμονα κάτι καὶ μᾶς ἔγνεψε νὰ τὸν πλησιάσουμε.

Ὅταν πήγαμε κοντά του, μᾶς ἔδειξε πάνω στὸ δάπεδο μερικὲς μαῦρες σταλαγματιὲς καὶ μᾶς εἶπε :

— Αἷμα!....

Τὸ πρᾶγμα δὲν μᾶς παραξένεψε.

Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ βρίσκουνται σταλαγματιὲς αἵματος σ' ἕναν πύργο, στὸν ὁποῖο κατοικοῦσαν αἱμοπότες ζώνεκροι.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ μάντεψε τὴ σκέψι μας αὐτὴ κι' ἔσπευσε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ :

— Αἷμα νοτό!.... Χτεσινό!....

Σκύψαμε κι' ἐμεῖς κάτω καὶ βεβαιωθήκαμε πὼς ἡ κοκκινόμαυρες ἐκεῖνες σταλαγματιὲς ἦσαν πραγματικῶς νωπότατες.

— Εἶνε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ δυστυχισμένο βρέφος ποὺ ἄρπαξε καὶ τῶφερε ἐδῶ χτὲς τὴ νύχτα ὁ βδελυρὸς βρυκόλακας, εἶπε ὁ καθηγητής. Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου γι' αὐτό. Συγχρόνως ὅμως ἡ σταλαγματιὲς αὐτὲς μᾶς δείχνουν ὅτι ὁ βρυκόλακας μπῆκε χτὲς τὴ νύχτα στὴν αἴθουσα αὐτή. Ἄρα....

Χωρὶς νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι του, τινάχτηκε ὄρθιος καὶ πλησίασε στὸ μέρος ποὺ βρήκαμε κοιμισμένη τὸ προηγούμενο βράδυ τὴν ἐγγονή του.

Ὁ ἴδιος ὁ θάνατος θὰ σημάνῃ τὸ τέλος του....

Στὸ μέρος αὐτὸ σχηματιζόταν μιὰ ἀψιδωτὴ γωνία. Ἕνα μεγάλο κάθισμα. σὰν θρόνος βασιλικός, ἔφραζε τὴ γωνία αὐτὴ καὶ στὸν τοῖχο, ὄχι πολὺ ψηλά, ἦταν κρεμασμένος ἕνας τεράστιος ζωγραφικὸς πίναξ, μὲ πολυτελέστατη ὁλόχρυση κορνίζα.

Ἡ εἰκόνα ἦταν σκεπασμένη ὁλόκληρη ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὶς ἀράχνες, ἔτσι ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τί παρίστανε.

Ὁ καθηγητὴς κύτταξε γρήγορα— γρήγορα γύρω του, σὰν ν' ἀναζητοῦσε κάτι. Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του κι' ἄρχισε νὰ ξεσκονίζῃ τὴν εἰκόνα.

Σύννεφα σκόνης ἁπλώθηκαν γύρω μας. Μὰ ὁ καθηγητὴς συνέχισε τὴ δουλειά του, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν σταμάτησε παρὰ μόνον ὅταν ἡ εἰκόνα ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρη.

Ἦταν τὸ πορτραῖτο ἑνὸς νεαροῦ εὐπατρίδη, ἐξωτικῆς ὡμορφιᾶς. Μαῦρα σγουρὰ μαλλιὰ πλαισίωναν τὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του ἦσαν μαυροτρίσινα, λαμπερά, γεμᾶτα γλυκύτητα, μὰ καὶ κάποια σκληράδα. Φοροῦσε μιὰ χρυσοκάντητη στολή, μὲ ὡραῖες δαντέλλες, χρώματος πορτοκαλλιοῦ καὶ μανδύα ὁλοπόρφυρο, μὲ μεγάλη χρυσῆ πόρπη στὸ λαιμό. Τὸ ξίφος του ἦταν κι' αὐτὸ ὁλόχρυσο κι' ἕνα μενταγιὸν μὲ μεγάλα ρουμπίνια ἦταν κρεμασμένο ἀπὸ στῆθος του.

Στὰ πόδια του ἦταν καθισμένο ἕνα μικρὸ χαριτωμένο ἐλάφι, μ' ἀσημένιο περιλαίμιο.

Εἴχαμε σταθεῖ σὰν μαγεμένοι μπρὸς στὸ ἀριστούργημα αὐτὸ καὶ δὲν ξέραμε τί νὰ πρωτοθαυμάσουμε. Τὴν τέχνη τοῦ ζωγράφου ἢ τὴν ὑπέροχη ὡμορφιὰ τοῦ μοντέλλου του;

Ἔξαφνα ἀκούσαμε τὴ φωνὴ τοῦ καθηγητοῦ νὰ ἠχῇ στ' αὐτιά μας, σιγανή, ὑπόκωφη, γεμάτη μυστήριο :

— Εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς, μ' ἀγγελικὴ ὄψη!....

Γυρίσαμε καὶ κυττάξαμε τὸν Βὰν Ἔλσιγγ κατάπληκτοι.

Τί ἐσήμαιναν τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια του;

— Ναί, εἶπε πάλι ὁ καθηγητής. Δὲν ὀνειρεύουμαι, μιλῶ σοβαρά. Ἔχουμε μπροστά μας τὸν ἴδιο τὸ διάβολο. Δὲν ἐμαντέψατε λοιπὸν τίνος εἶνε τὸ πορτραῖτο αὐτό;

— Ὄχι, εἶπα κι' ἐγὼ κι' ὁ Ἰωνάθαν μ' ἕνα στόμα.

— Σκεφθῆτε λίγο.... Σκεφθῆτε....

Τώρα πειὰ εἴχαμε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνουμε. Μὰ δὲν τολμούσαμε καὶ νὰ τὸ πιστέψουμε.

— Λοιπόν; εἶπε ὁ καθηγητής. Τὸ ἐμαντέψατε; Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δυσπάζετε. Αὐτὴ δυστυχῶς εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ ὡραῖος, ὁ γοητευτικὸς αὐτὸς νέος, εἶνε ὁ τρομερὸς βρυκόλακας, ὁ γυιὸς τοῦ κόμητος Δράκουλα. Αὐτὸς εἶνε!....

(Ἀκολουθεῖ)